

An illustration of a gnarled oak branch with several leaves in various shades of green and brown, extending from the top left towards the center of the page.

Nekonečné prázdniny

Martina Drijverová

Ilustrovala Zdenka Krejčová

Albatros

Nekonečné prázdniny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Martina Drijverová
Nekonečné prázdniny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

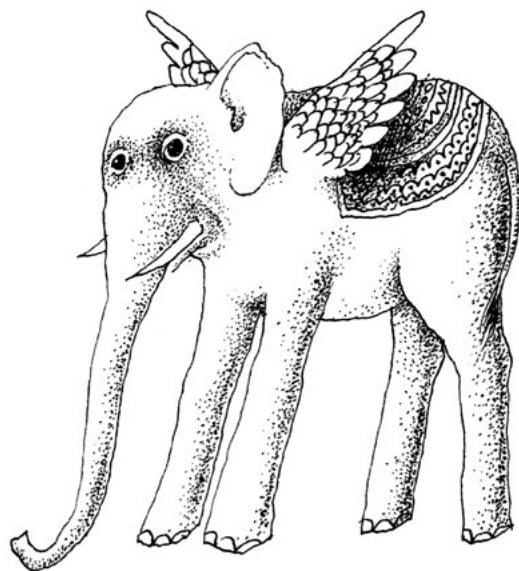
ALBATROS **MEDIA**

Nekonečné
prázdniny

Nekonečné prázdniny

Martina Drijverová

Ilustrovala Zdenka Krejčová

Albatros

Vždycky večer se dívám do zrcadla. Sedím před ním v tátově starém křesle a koukám se. Nejdřív na sebe – a potom na ni... Dívat se na sebe není nic zajímavého. Ale jinak to nejde, když chci, aby přišla... Pozoruju svůj nos, pihy a vlasy nakrátko (dlouhé vlasy – krátký rozum – táta) a na pěšinku (děti s ofinou šilhají – máma). Kalhoty, tričko nebo svetr, na krku klíč (už třikrát jsem ho ztratila) – ano, jsem to já: Hana Marková, devět let, 3. B, Letenice u Prahy.

Koukám a koukám... nesmí se u toho mrknout. A pak, když se mi zrcadlo zamlží před očima, potom se objeví. Je mi docela podobná, ale pihy nemá. A vlasy má zapletené do dvou dlouhých copů. Oči má stejně modré jako já, ale ty dlouhé řasy! Vždycky nosí krásné šaty a nikdy se nehádáme. Můžu jí říct každé tajemství a ona ho nikomu nepoví. Je to prostě nejlepší kamarádka na světě. Je neobyčejná. A proto se musí jmenovat úplně jinak než holky ve škole. Říkám jí Klaudie.

1. července

Začínají prázdniny. Za vysvědčení (tři dvojky: z kreslení, hudební výchovy a matematiky) jsem dostala knížku o zvířatech a polárkový dort. Máma mi ušila nové šaty. Modré s volánky. Vypadám v nich děsně. Ještě se mi nezahojil ten strup, jak jsem sjela po nose z ořechu.

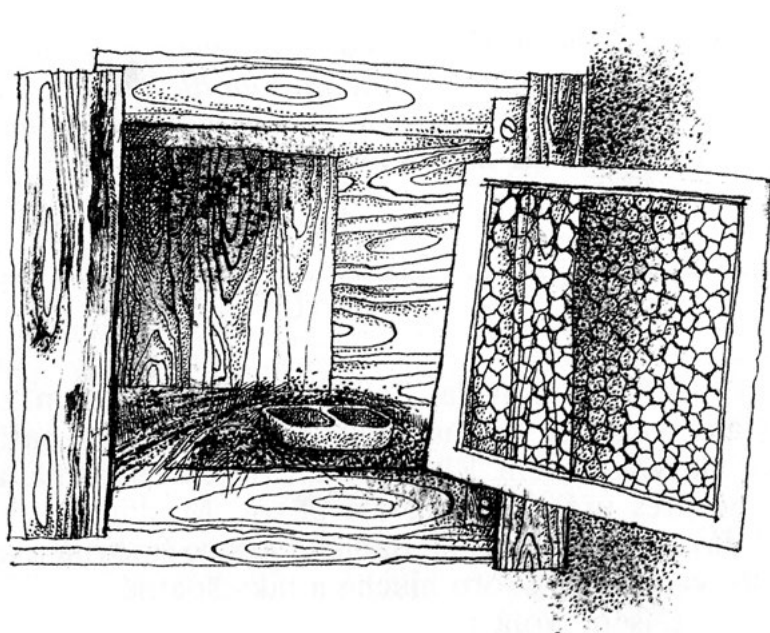
Prázdniny začaly uhozeně. Utekl mi totiž králík Ferda. Ten Belgičan. Nevím, jak se to mohlo stát, večer jsem kotec určitě zavírala. Ale ráno byl prázdný. Táta mi rovnou nařezal a za trest musím nalakovat dveře do sklepa.

Teprve pak můžu ven. Je mi to celkem jedno, protože stejně nemám co dělat. Máma a táta mají dovolenou až v srpnu. To máme jet do Bulharska. U moře jsem ještě nikdy nebyla, tak se moc těším. Jenže do srpna je daleko. Co budu dělat v červenci?

Letenice jsou totiž k ničemu. Patří už k Praze, ale pořád je to vesnice. Čtyřicet tři chalupy. To znamená spoustu dospělých, a teď o prázdninách strašně málo dětí. A navíc jsou to buď mimina, co ještě nechodí do školy, nebo páni a dámy ze šestky až osmičky. Jako já není starý nikdo.

Vlastně je. Ale *ten* se nepočítá. Jednak je to kluk... a vůbec člověk k ničemu. Přistěhoval se z Prahy a je to šprt. Samé jedničky a v kapse notýsek, kam si zapisuje poznámky o přírodě.

Na nose brejle a věčně čisté tričko. To se rozumí, naši mě pořád přemlouvají, abych s ním kamarádila. Že je taky jedináček, ale rozumnější než já. Ani mě nenapadne se s ním bavit. Tenhle zázrak nevyleze na strom, má strach z hus a ke včelínu by se nepřiblížil ani na deset metrů. Hlavně že si o přírodě čte! Co s ním? Ještě že mám Klaudii!

S Klaudií chodíme na tajné výpravy. Máme několik cest, o kterých naši nevědí. Stačí nadzvednout plaňku v plotě a jsme v zahradě vedlejšího domku. Nikdo tam nebydlí, už rok. Domek je prázdný a zahrada taky zpustla. Vypadá jako prales. Tady si s Klaudií hrajeme na indiány. Holka přece taky může být náčelnicí, ne? Pod prknem v seníku mám schovanou členku a indiánské kalhoty, které jsem si sama ozdobila třásněmi a korálky. Klaudie má samozřejmě taky

takové. Chodíme spolu stopovat. A malujeme se válečnými barvami. (Tedy malovátky mojí maminky. Neví o tom.)

Občas chodíme taky loupit. Přece to ovoce na stromech nenecháme — a rybíz taky ne! Klaudie se se mnou o všechno dělí a nehádá se. Není jako holky ze třídy v Praze, kam musím dojíždět. Vždycky se shodneme. Klaudie je ráda, že já rozhoduju za ni. Hlavní tajemství je ale její. Nebo moje...? Vlastně nevím. Já si totiž myslím, nebo to skoro vím, že do tohohle domku (nebo aspoň do jiného v Letenicích) se Klaudie jednou nastěhuje. A pak... Pak bude opravdická.

2. července

Dveře jsem nalakovala. Zeleně. Ale stejně jsem zase dostala, tentokrát od maminky, protože jsem si natřela taky vlasy. Omylem. Zítra k nám přijede babička, aby na mě přes prázdniny dávala pozor. Myslím, že budu spíš dávat pozor já na ni. Babička je sice šikovná a moc dobře vaří, ale je skoro hluchá a taky špatně vidí. Když neví, kde jsem, volá mě z okna, hodně nahlas. To mě rozčiluje. Protože pak každý ví, kde jsem schovaná.

Umím už přejít celé zábradlí u potoka bez držení. Když jsem tam cvičila, přišel Martin (to je ten protiva z Prahy). Řekl, že mi určitě sklouzne noha. Ale on by mě ošetřil, protože ve škole chodí do zdravotnického kroužku. To by se mu

líbilo, dávat mi nohu do sádry! Samozřejmě jsem nesklouzla. Martin šel pryč a povídal, že je sám doma. Tatínek a maminka jeli na služební cestu. Ten se má! Nikdo ho nehlídá a může si dělat, co chce.

Můj tatínek na služební cesty nejezdí. Pracuje v kanceláři, kde kreslí plány nových domů. Maminka prodává v obchodě BARVY-LAKY.

Oba mají o mě starost. Kdepak by mě nechali doma samotnou! Ani na tábor mě nepustili, že prý jsem moc divoká a něco by se mi stalo. Takže se celý červenec budu otravovat v Letenicích a myslet na holky ze školy, jak si užívají. Tyhle prázdniny budou nekonečné!

Klaudie se mi dnes v zrcadle neukázala. Nevím proč. Předtím jsem si s ní povídala celé odpoledne... Ale v zrcadle jsem viděla jen samé černé proužky. Pak přišel tatínek a vyhuboval mi, že se na sebe koukám. „Sama k sobě láskou mřela...“, šklebil se. Šla jsem pryč. On přece nemůže vědět, že se nedívám na sebe, že čekám na Klaudii... A sama sobě se nelíbím. Vůbec. Jsem taková... no, obyčejná. I jméno mám k ničemu: Hana! Ve třídě máme Nikolu, Patricii, Elenu... Horší jméno než já má už jen Havránková. Jmenuje se Doubravka, což je děsné. Naše učitelka nám vysvětlila, že Doubravka je staročeské jméno. Ale co s ním? Havránkové se říká Havránková nebo Dáda. To je jako pro batole. Nejkrásnější jméno je Klaudie. Až se mi narodí holčička, bude se tak jmenovat. A budu jí zaplétat dlouhé copy.. a šaty bude nosit růžové, s krajkovým lemem.

3. července

Přijela babička a přivezla dva nové králíky. Angorské. Šla jsem jim nasekat jetel a sekla jsem se do ruky. Babička naříkala, jako by mi ruka upadla. Pak jsem na ni musela křičet, co je v Letenicích nového. K večeři byly řízky a oplatkový dort. Vařit babička umí senzačně. Maminka mě upozornila, že ani o prázdninách se nesmí zapomínat na učení. Po večeři mi dala psát diktát. Zítra si budu opakovat matematiku. Kromě

toho musím pořádně uklidit svůj pokoj, mám tam nepořádek. Zajímalo by mě, kdo ještě má *takovéhle* prázdniny.

Z okna jsem odpoledne viděla Martina. Koukal se lupou na mraveniště u plotu. Lupu má prima, skládá se do koženého pouzdra. Pak mravencům něco dával, asi cukr. Chvilí pozoroval a pak si zapisoval do notýsku. Ani mi to tentokrát nepřišlo k smíchu. Vypadal, že se docela dobře baví. Na rozdíl ode mě.

S Klaudií jsem se domluvila, že zítra půjdeme na naše nejtajnější místo. Za Letenicemi jsou totiž garáže... a z nich vyjíždějí stěhovací vozy! Jsou to nejkrásnější auta na světě. Jednou jsem do jednoho vlezla a chvíli jsem tam seděla. Ve stěhovacích vozech to zvláště voní... Snad je tak cítit dálka. A ty vozy jsou jako lodě, jezdí od domu k domu, od přístavu k přístavu... Tady něco naloží, tam zase vyloží... Mají žlutou barvu, a ti, co s nimi jezdí, jsou největší siláci na světě. Večer, když dávají vozy do garáže, si vyprávějí, kde byli a co všechno naložili.

Já a Klaudie si vždycky vylezeme na strážku nad garážemi. Není tam vidět a můžeme poslouchat. V keřích máme doupě. Cestička k němu je tajná, máme ji zakreslenou na plánu schovaném v dřevníku. Vede mezi šípkovými keři k bezu, pod kterým jsem ve vysoké trávě vyšlapala místo. Pod kamenem mám pytlík sušenek. Kdybych dostala hlad. Na tuhle výpravu vždycky беру tátův dalekohled. Vlastně ho nepotřebuju, vidím na vozy i bez něj, ale s dalekohledem je to napínavější. Chodím ke garážím často. Protože jednou, jednou si stěhováci budou vyprávět o tom, že druhý den pojedou k nám, do Letenic. A žlutý vůz přijede, jako když připlouvá loď..., a přiveze mi Klaudii. Živou – a napořád.